

Συναλληλία ή ατομικισμός;

«Ο άνθρωπος αρχίζει να ζει όταν βρίσκει μια θέση στη ζωή των άλλων»! Με τι ανατριχιαστικά διαυγή τρόπο αποτύπωσε, ο εράσμιος ποιητής Τάσος Λειβαδίτης, στον υπέροχο τούτου στίχο τη σπουδαιότητα της κοινωνίας των προσώπων, αναδεικνύοντας ουσιαστικά το γεγονός πως μόνο μέσα από αυτού του είδους τη σχέση δύναται να κατορθωθεί η ολοκλήρωση του ανθρώπου, ως πρόσωπο μοναδικό και ως ον κοινωνικό.

Σήμερα, όμως, που η κοινωνία, ομολογουμένως με ραγδαίους ρυθμούς, υποβαθμίζεται ολοένα και περισσότερο σε άκρατα εγωκεντρική και ατομικιστική, δίχως πλέον καμία διάθεση ή δυνατότητα θυσίας του εγωτισμού στο βωμό της πραγμάτωσης κοινωνίας προσώπων, αποτελεί αδήριτη και επιτακτική ανάγκη να προταθεί με τρόπο συντονισμένο και ομολογιακό, από τους όσους ζωντανούς μας έχουν απομείνει, η αλλαγή πλεύσης στο όνομα μιας κοινωνίας της αυτοπαράδοσης χάριν των σχέσεων και όχι του απομονωτικού ατομικισμού.

(Μήπως οι όποιες διεκδικήσεις των τελευταίων δεκαετιών, πιότερο απαντούν σε νοοτροπίες ατομικής ή στην καλύτερη των περιπτώσεων ομαδικής τακτοποίησης, παρά σε παλλαϊκή απαίτηση κοινωνικής ολοκλήρωσης;)

Σήμερα, που τα σημάδια παρακμής και αποσύνθεσης, λόγω της συνειδητής ή ασυνειδητής αποστροφής του εξίσου συγκλονιστικού με του Λειβαδίτη λόγου του Αριστοτέλη, «ορθώς διαλογίζεται δια το ορθώς κοινωνείν», αντικατοπτρίζονται τόσο στον τρόπο πολίτευσης του απλού πολίτη και των αντιπροσώπων του όσο και στη θεσμική αμηχανία, επιβάλλεται να αναθεωρήσουμε τον τρόπο στοχασμού του βίου μας και η έμπρακτη μεταμόρφωση δεν θα αργήσει.

Σήμερα, που ενώ έχουν αποκρυπτογραφηθεί η Γραμμική και τα ιερογλυφικά και δαπανώνται ιλιγγιώδη χρηματικά ποσά για τη δημιουργία και τοποθέτηση πομποδεκτών που θα καταστήσουν αντιληπτή τυχόν επικοινωνία εξωγήινων πολιτισμών με τον δικό μας (τι θλιβερή ειρωνεία), όλο και περισσότερα ζευγάρια αποτυγχάνουν στη συμβίωση, λόγω της αλαλίας, της αδυναμίας επικοινωνίας με το διπλανό και της άκαμπτης υπεράσπισης του ατομικού βολέματος (μεταξύ πλείστων άλλων βεβαίως).

Σήμερα, στην εποχή όπου προωθείται συστηματικά, παντοιοτρόπως και με το στανιό η εγκαθίδρυση της άκρατης, πολτοποιημένης καταναλωτικής κοινωνίας και του πειθήνιου, άνευρου κοσμοκαταναλωτή μήπως σήμανε η ώρα να ανατρέξουμε στις Επιστολές του Αποστόλου Παύλου, προκειμένου να αποσαφηνίσουμε τη σημασία των εννοιών κοινωνία και ενορία και το τι τέλος πάντων δίδει όντως νόημα στη ζωή; Μήπως να «ξεσκονίσουμε» από τις βιβλιοθήκες μας τα συναξάρια, ώστε να θυμηθούμε τι πάει να πει αξιοπρέπεια του προσώπου και πνεύμα αγωνιστικότητας;

Ο λόγος, όπως αυτός μετουσιώθηκε σε παράδειγμα βίου, των λόγιων, των ποιητών, των φιλοσόφων, των αγίων, του παπά της ενορίας, του καθημερινού αγωνιστή συνανθρώπου της Πατρίδος μας είναι αυτά που θα μας άγουν στη σοφία και από εκεί στην ευδαιμονία. Ας τον αφουγκραστούμε, ας τον εγκολπωθούμε και αυτός ξέρει το πώς ενδόμυχα να ψιθυρίσει στον καθένα, μοναδικά, τη συνταγή κατάκτησης της ανακαίνισης.

Επιτέλους, ας αναλογιστούμε με τι ήθος πορευόμαστε στη ζωή και εφόσον απομένει ακόμα ψήγμα ψυχής μέσα μας ας σκεφτούμε... τι ήθος διδάσκουμε στα παιδιά μας.

Ήρθε ο καιρός, λοιπόν, επιστρατεύοντας όση ρανίδα αυτόβουλης αποφασιστικότητας μας έχει απομείνει, να αναστοχαστούμε με γνώμονα το κοινό συμφέρον, το οποίο εμπεριέχει και το προσωπικό, τι είδους κοινωνίας μας πρέπει·του έρωτα ή της πανσεξουαλικής ασυδοσίας, του προσώπου ή του προσωπίου, του χαδιού ή της εκτονωτικής κενώσεως, της ανάγκης ή του καταναλωτισμού, του διαλόγου ή της επιβολής γνώμης, της συναλληλίας ή του ατομικισμού;

Τετάρτη, 06 Απριλίου 2016
Ευτυχίου Κων/πολεως

Γεώργιος Κοσ. Τασούδης
Συγγραφέας – Ποιητής
Θούριο Ορεστιάδας